

5. A kevély gondolatúknak Menten eszeket veszté,
Dühös szándékát azoknak A jókra nem ereszté,
Engem is nagy irgalma, Megtarta nagy hatalma.
6. A hatalmas gonoszokat Ő székükből levoná,
És az alázatosokat Híven felmagasztalá,
Mert szeret szelídeket, És gyűlöl kevélyeket.
7. A nyomorult éhezőket Minden jókkal bétölté,
A gazdagsággal tölteket Üresen elereszté,
Mert Őtőle mindenek Bölcsen vezéreltetnek.
8. Izráelt, az ő szolgáját Híven hozzá fogadá,
Említvén irgalmasságát, Népét meglátogató,
Rájok nyújtván kegyelmét, Bétölté ígérétét.
9. Amiképpen szólott vala Mi első atyáinknak,
Ábrahámnak mit megmonda És ő maradékinak,
Ím, mind megteljesíté, Áldjuk ezért örökké.

» *Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Betelt Erzsébet Szentlélekkel, és hangos szóval kiáltotta: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! Hogyan lehetséges, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám? Mert íme, amint meghallottam köszöntésed, ujjongva mozdult meg méhemben a magzat. Boldog, aki elhitte, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki. Mária pedig ezt mondta: Magasztalja lelkem az Urat, és ujjong az én lelkem megtartó Istenemben... (Lk 1,41–46)*